

25 171

Wijziging van de Wet op de telecommunicatievoorzieningen in verband met de invoering van het veilen van schaarse frequenties voor systemen van digitale mobiele telecommunicatie (veilen frequenties mobiele telecommunicatie)

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VERKEER EN WATERSTAAT

Aan de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 20 oktober 1997

Op 8 oktober 1997 ontving ik bericht dat de vaste commissie voor Verkeer en Waterstaat in haar vergadering van 7 oktober 1997 besloten heeft om in mondeling overleg met mij van gedachten te wisselen over bovengenoemd wetsvoorstel op 28 oktober 1997 om 16.00 uur, waarvoor als basis dient het bij voornoemd bericht gevoegd voorstel van de woordvoerder van de CDA-fractie.

In reactie hierop wil ik nogmaals benadrukken dat ik van oordeel ben dat de grootst mogelijke spoed betracht moet worden bij de toewijzing van vergunningen voor het gebruik van de beschikbare nieuwe frequenties voor mobiele telecommunicatie. Ik doel daarbij op de zogenoemde DCS 1800 en E-GSM frequenties. Ik wil dat doen op basis van bovengenoemd wetsvoorstel, mits daarin enige aanpassingen worden aangebracht en de beide Kamers der Staten-Generaal bereid zijn om het voorliggende wetsvoorstel met de daarin via een novelle aangebrachte aanpassingen met de grootst mogelijke spoed te behandelen. Indien de beide Kamers bereid zijn om die behandeling goedkeurend af te ronden in de eerste helft van december, zal het mij mogelijk zijn om nog in december 1997 aan te vangen met de vergunningverleningsprocedure en om nieuwe vergunningen toe te wijzen uiterlijk per 1 maart 1998. Voor die toewijzing zal ik gebruik maken van het veilen als verdelingsinstrument indien er meer gekwalificeerde aanvragen zijn dan het aantal vergunningen.

Met uw Kamer ben ik mij er van bewust dat zo spoedig mogelijke vergunningverlening dringend gewenst is, ook vanwege de in het voorstel van de woordvoerder van het CDA vermelde datum van 1 januari 1998 uit de Richtlijn 96/2/EG. In mijn aanpak zal het mogelijk zijn om de procedure van vergunningverlening nog duidelijk vóór 1 januari 1998 te starten en uiterlijk per 1 maart 1998 afgerond te hebben. Een aanpak conform het voorstel van de woordvoerder van de CDA-fractie waarin een vergelijkende toets voorzien wordt, vereist, nog afgezien van de juridische complicaties, een zodanig lange doorlooptijd (op basis van ervaringen bij

eerdere vergunningverlening via een vergelijkende toets bij GSM en bij de twee landelijke infrastructuurvergunningen) dat vergunningverlening op zijn vroegst per 1 juli 1998 zal kunnen plaatsvinden waarmee het doel eerder verder weg komt te liggen dan dichterbij en de overschrijding van de datum van 1 januari 1998 eerst recht een groot probleem wordt. Ik zal dat verder in deze brief verduidelijken.

Hieronder geef ik in meer detail de door mij voorgestane aanpak.

Voor de verdere behandeling van het wetsvoorstel is het nodig dat via een novelle enkele aanpassingen in het voorstel worden aangebracht, om de redenen en langs de lijnen zoals door mij aangegeven in mijn brief van 6 oktober 1997. Kortweg komen deze aanpassingen hierop neer dat wordt afgezien van het instellen van de voorgenomen naheffing jegens de bestaande GSM-vergunninghouders en de ATF3-machtiginghouder terwijl bovendien wettelijke voorzieningen worden getroffen om de extra 50 Mhz aan DCS1800-frequenties, waarvan sinds het indienen van het wetsvoorstel zeker gesteld is dat deze op 24 april 1998 beschikbaar komen, gezamenlijk met de reeds thans beschikbare frequenties ruim voor 24 april 1998 in vergunningen uit te geven, waarbij het verkregen gebruiksrecht voor die extra 50 Mhz vanzelfsprekend eerst per 24 april 1998 kan worden uitgeoefend.

Een andere aanpassing van het beleid (waarvoor overigens geen aanpassing van het voorliggende wetsvoorstel nodig) is dat ik mij voorneem om de bestaande GSM-vergunninghouders vooreerst uit te sluiten van het gebruik van door hen verkregen DCS 1800 frequenties voor een periode van twee jaar op grond van mijn uit eerdergenoemde richtlijn voortvloeiende verplichting om daadwerkelijke mededinging tot stand te brengen, met mogelijkheid van verlenging tot maximaal drie jaar indien dit noodzakelijk blijkt.

Bovengenoemde aanpassingen geschieden naar aanleiding van de door de Europese Commissie tegenover mijn eerder voorgenomen beleid geuite bezwaren. Ik heb mij ervan verzekerd dat er met deze aanpassingen aan de bezwaren van de Commissie in voldoende mate wordt tegemoet gekomen, en dat er vanwege deze aanpassingen geen nieuwe bezwaren van Europeesrechtelijke aard ontstaan, zoals de woordvoerder van de CDA-fractie stelt te vrezen. Daarbij is het vanzelfsprekend wel nodig om een overschrijding van de datum van 1 januari 1998 tot het uiterste te beperken hetgeen bij een voortvarende afronding ook zal gebeuren zoals ik aangaf.

De noodzakelijke novelle is voorbereid en op 17 oktober 1997 in de Ministerraad geakkordeerd en ligt thans met een verzoek om een zeer spoedige advisering bij de Raad van State. Bij een vervolgens zeer voortvarende goedkeurende behandeling door de Tweede Kamer van de novelle en door Uw Kamer van het aangepaste wetsvoorstel kan de wet in de eerste helft van december 1997 in werking treden waarop direct de procedure van vergunningverlening kan starten die dan, zoals gezegd, uiterlijk 1 maart 1998 zal zijn afgerond.

In het voorstel van de woordvoerder van de CDA-fractie wordt een andere aanpak naar voren gebracht, namelijk om de nieuwe vergunningen te verstrekken via de procedure van een vergelijkende toets; deze zou in de voorgestane aanpak worden uitgevoerd op basis van artikel 17 van de bestaande Wet op de telecommunicatievoorzieningen. Ook door Enertel is dit voorstel overigens – als aanvulling op een eerder bij de Commissie ingediende klacht – naar voren gebracht. Ik meen het door de CDA-fractie (en door Enertel) gestelde echter te kunnen weerleggen.

Allereerst merk ik hierover op dat deze aanpak zou betekenen dat de vergunningen bij schaarste niet via een veiling verdeeld zouden worden maar via een vergelijkende toets. Daarmee zou ten principale het voorgestane beleid doorkruist worden om bij schaarste de veiling als verdelingsinstrument te gebruiken. In voornoemd wetsvoorstel geef ik uitvoerig aan waarom dit beleid gewenst is.

Bovendien merk ik op dat er grote juridische complicaties op zullen treden in de door de woordvoerder van het CDA voorgestane aanpak en procedure. Naar mijn oordeel is de daarin voorgestelde juridische basis een te zwak fundament om daarop een vergelijkende toets te baseren voor vergunningverlening zeker waar hoofdstuk IIa van de wet voorziet in een procedure voor dit soort vergunningen, terwijl rekening moet worden gehouden met, als gevolg van de vergelijkende toets, volgende bezwaaren en beroepsprocedures. Naar mijn mening zou het voor de Staat zeer moeilijk zijn om verweer te voeren tegen bezwaaren van degenen die in een dergelijke procedure worden afgewezen.

Ten derde, en dat is op zichzelf al voldoende reden om van mijn kant het voorstel van de woordvoerder van het CDA niet te steunen, zal het nu overgaan tot een vergelijkende toets, een zodanige doorlooptijd vergen, dat vergunningverlening zeker niet voor 1 juli 1998 zal kunnen plaatsvinden. Ik baseer mij daarbij op de met de uitvoering van een dergelijke vergelijkende toets verkregen ervaringen bij de vergunningverlening voor GSM in 1995 en voor de beide landelijke infrastructuurvergunninghouders in 1996. De onderhavige is zeker niet minder gecompliceerd, veeleer het tegendeel vanwege het grotere aantal vergunningen. De verkregen ervaringen acht ik volstrekt realistisch. Iedere suggestie dat dit veel sneller zou kunnen acht ik volstrekt onverantwoord en opvolging daarvan zal onaanvaardbare risico's voor de Staat opleveren.

Resumerend stel ik dat de door mij gegeven aanpak realistisch en uitvoerbaar is en zal leiden tot vergunningverlening via een veiling (in geval van schaarste) per uiterlijk 1 maart 1998. Dit is echter alleen haalbaar als de beide Kamers meewerken aan een zodanig voortvarende goedkeuring van wetsvoorstel plus in te dienen novelle dat afronding van het wettelijke traject in de eerste helft van december 1997 plaatsvindt.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
A. Jorritsma-Lebbink